

Arrest

nr. 91 262 van 9 november 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X
X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 5 september 2012 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 augustus 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 oktober 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 oktober 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. BARBIEUX, die loco advocaat M. FRERE verschijnt voor de verzoekende partijen, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissingen luiden als volgt:

- aangaande D. S.:

"A. Feitenrelaas

U, D. S. {...} verklaart een Russische staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 7 maart 1957 te Dzhalal Abat (Kirgizstan) geboren. U bent gehuwd met T. T. {...} (o.v. xxxxxxx) en hebt met haar 3 kinderen. Een dochter die nog in Dagestan woont, een dochter in Oostenrijk en uw zoon D. A. {...} (o.v. xxxxxxx), die in België verblijft. U woonde voor uw vlucht naar België in Osmanyurt (Dagestan).

U verklaart dat u problemen hebt omwille van uw zoon. De autoriteiten zijn op zoek naar hem en nadat hij naar België was gevlucht, begonnen ze u en uw vrouw lastig te vallen. U werd eind november 2006 's morgens van bij thuis meegenomen. U werd twee dagen op de politieafdeling vastgehouden. Hierbij braken ze uw neus (CGVS, p.12). U kwam vrij omdat uw burens en familieleden naar daar

kwamen en om uw vrijlating vroegen (CGVS, p.12). Hierop ging u naar het werk van uw vrouw in het ziekenhuis van Khasavyurt, pas daar hebt u uw vrouw na uw vrijlating voor het eerst gezien (CGVS, p.12, 13). Behalve die ene keer bent u nog een aantal keer opgepakt, begin januari 2007, op 13 maart 2007, op 23 mei 2007 en op 15 juni 2007. Het ging telkens over een korte periode van een uur. Ze vroegen altijd naar uw zoon (CGVS, p.13). Na 15 juni 2007 bent u niet meer opgepakt (CGVS, p.14). Uw vrouw werd tweemaal samen met u meegenomen door de politie, in november 2006 en in januari 2007 (CGVS, p.14). In november 2006, toen ze u meenamen van bij u thuis, namen ze uw vrouw mee van op haar werk. Ze lieten haar dezelfde avond vrij (CGVS, p.15). U hebt hierover vernomen nadat u zelf vrijkwam (CGVS, p.15). Verder ontving u drie, vier of vijf keer een convocatie op uw naam, maar u herinnert zich niet meer wanneer (CGVS, p.8). U bent er nooit op ingegaan en hebt ze weggegooid (CGVS, p.8). Op 10 september 2011 kwam de politie langs bij u thuis en werden uw interne Russische paspoort en dat van uw vrouw in beslag genomen. U hebt ze sindsdien nooit meer teruggekregen (CGVS, p.7).

Op 25 mei 2012 nam u de beslissing om uw land te verlaten omdat de politie u weer lastig viel (CGVS, p.10). Op 25 juni 2012 verkocht u voor 4700 euro uw huis aan H. I. {...}, u had het geld nodig om de reis naar hier te betalen (CGVS, pp.8-9).

Op 28 juni 2012 zijn jullie vertrokken (CGVS, p.6). Jullie reisden per bus naar Moskou, waar jullie op 30 juni 2012 aankwamen. Jullie bleven daar een nacht en dan vertrokken jullie weer (CGVS, p.10). Met een minibus reisden jullie van Moskou naar hier. Behalve u en uw vrouw waren er nog twee chauffeurs (CGVS, p.10). U had zelf enkel uw geboorteakte bij, de chauffeurs zouden valse paspoorten bij hebben gehad voor jullie (CGVS, p.11). U hebt deze echter nooit gezien. U hebt ook niets gemerkt van grenscontrole en heb geen afspraken gemaakt met de chauffeurs over wat te doen in geval u toch persoonlijk zou worden gecontroleerd (CGVS, p.11). Op 3 juli 2012 vroeg u asiel aan in België. Ter staving van uw identiteit en asielaanvraag legt uw vrouw volgende documenten voor: uw geboorteakte (1), die van haarzelf (2) en die van jullie zoon Abas (3).

B. Motivering

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest dat de autoriteiten jullie in de gevangenis zullen steken, dit omdat ze op zoek zijn naar uw zoon (CGVS, p.12). Uw vrouw vreest hetzelfde om dezelfde reden (CGVS vrouw, p.9).

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Uw vrouw legt enkel uw geboorteakte (1), die van haarzelf (2) en die van jullie zoon Abas (3) voor. Deze documenten bevatten echter uitsluitend informatie met betrekking tot jullie identiteitsgegevens op het moment van jullie geboorte. Gezien deze afwezigheid van elk begin van relevant bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dan ook uitsluitend op uw verklaringen en die van uw vrouw die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen vast dat dit niet het geval is.

Er worden meerdere incoherenties vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo verklaart u dat de politie uw intern paspoort en dat van uw vrouw heeft afgenomen toen ze op 10 september 2011 bij u thuis langskwam (CGVS, p.7). Verder in uw gehoor stelt u nogmaals dat het vorig jaar was, in september (CGVS, p.15). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u eerder nochtans verteld dat jullie paspoorten afgenomen werden tijdens een huiszoeking door de politie in maart 2012 (Vragenlijst DVZ nr. 3.5). Uw vrouw verklaart dat jullie paspoorten in beslag genomen werden toen de politie de laatste keer voor uw vertrek bij u thuis langskwam. Hoewel ze aanvankelijk zegt niet meer te weten wanneer dat was, stelt ze uiteindelijk dat het twee maanden voor uw vertrek naar België moet zijn geweest (CGVS vrouw, p.6). U bent op 28 juni 2012 naar België vertrokken (CGVS, p.4, CGVS vrouw, p.7), er zit dus een markant tijdsverschil in jullie verklaringen. Wanneer u met deze tegenspraken wordt geconfronteerd, verklaart u enkel dat u zich misschien vergist en dat je toch niet alles kan onthouden (CGVS, p.16). Deze argumentatie heft de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen jullie beider verklaringen niet op. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonregistratie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Verder geeft u aan in totaal vijf keer door de politie te zijn meegenomen (CGVS, p.14): eenmaal eind november 2006 (CGVS, p.12) en vervolgens begin januari 2007, op 13 maart 2007, op 23 mei 2007 en op 15 juni 2007 (CGVS, p.13). Na 15 juni 2007 bent u niet meer opgepakt (CGVS, p.14). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd wanneer u bent meegenomen, verklaart ze te denken dat het in 2011 was (CGVS vrouw, p.9). Ze zegt dat u een jaar geleden misschien nog bent meegenomen en bevestigt dat u in 2011 nog bent meegenomen (CGVS vrouw, p.10). In 2011 zou u zelfs meerdere keren zijn meegenomen (CGVS vrouw, p.10). Wanneer uw vrouw met de tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen wordt geconfronteerd, roept ze geheugenverlies in (CGVS, p.10). Het gaat hier echter om een blote bewering. U noch uw vrouw staft de aangehaalde geheugenproblemen op geen enkele wijze. Deze kunnen dan ook niet worden weerhouden als verklaring. Opmerkelijk is in dit kader

trouwens dat wanneer u op uw beurt met deze tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd, u net beweert dat u zich niet meer herinnert in 2011 te zijn opgepakt, maar dat uw vrouw zich dat misschien wel herinnert, want zij is een vrouw en u denkt dat zij meer weet dan een man (CGVS, p.16). Opnieuw moet worden vastgesteld dat de manifeste tegenstrijdigheden tussen uw beider verklaringen onverminderd overeind blijven.

Hoewel u aanvankelijk tot twee maal toe zegt dat uw vrouw nooit werd opgepakt (CGVS, p.14), komt u daar later tijdens uw gehoor op terug en stelt u dat ze haar één of twee keer samen met u meenamen (CGVS, p.14). Wanneer u op de tegenstelling in uw verklaringen omtrent het meenemen van uw vrouw wordt gewezen, zegt u dat u het vergeten was (CGVS, p.14). Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien u met geen enkel document aantoont dat u geheugenproblemen zou hebben. Vervolgens herhaalt u dat uw vrouw twee maal werd meegenomen. Wanneer u daarnaar wordt gevraagd, bevestigt u dat uw vrouw net als u werd opgepakt eind 2006 en in januari 2007 (CGVS, p.14). De eerste maal namen ze haar van op haar werk mee en lieten ze haar 's avonds vrij, de tweede maal werd ze samen met u van bij u thuis meegenomen (CGVS, p.15). Uw vrouw daarentegen verklaart tot twee maal toe nooit door de politie te zijn meegenomen (CGVS vrouw, p.9, 10). Wanneer zij op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen, zegt ze enkel zich dit niet meer te herinneren omdat ze onder stress leeft en zich als moeder zorgen maakt over haar zoon (CGVS vrouw, p.10). Dat men zich een dergelijke indringende gebeurtenis die opgepakt worden door de politie toch wel kan worden verondersteld te zijn, niet meer zou herinneren, is echter weinig aannemelijk, zeker wanneer men er tot twee maal toe specifiek wordt naar gevraagd. U verklaart zelf enkel dat uw vrouw waarschijnlijk bang is en dat ze het zich misschien niet meer herinnert. U blijft bij uw verklaringen dat u zeker bent dat ze haar meenamen (CGVS, p.16). Dat men uit angst centrale elementen uit zijn asielrelaas voor de Belgische asielinstanties zou achterhouden, is geen afdoende argument. Het feit dat u evenals uw vrouw de Belgische autoriteiten om internationale bescherming hebt gevraagd, betekent dat jullie vertrouwen stellen in deze autoriteiten. Bijgevolg mag van jullie verwacht worden dat jullie aan de Belgische asielinstanties van bij het begin alle elementen kenbaar maken die de kern uitmaken van jullie asielrelaas, waartoe ook de arrestaties van uw vrouw behoren. Dat uw vrouw zich deze arrestaties mogelijk niet meer zou herinneren, kan als argumentatie niet volstaan omdat geen van jullie beiden enig document kan voorleggen dat de vermeende geheugenproblemen van uw vrouw staaft. Ook deze tegenstrijdigheid blijft zodoende onverminderd overeind.

U stelt uw vrouw na uw inhechtenisname van twee dagen in 2006, tijdens welke uw neus werd gebroken, pas te hebben teruggezien op haar werk (CGVS, p.12). Uw vrouw verklaart hierover echter dat zij u toen u die keer werd vrijgelaten al heeft teruggezien aan het politiecommissariaat (CGVS, p.11). Wanneer zij met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd blijft ze bij haar verklaring en bevestigt zij er aan het politiecommissariaat bij te zijn geweest samen met 'alle vrouwen' en zij vrouwen u naar het ziekenhuis brachten, om vervolgens te stellen dat ze niet weet hoe het komt dat jullie over deze feiten verschillende verklaringen afleggen (CGVS vrouw, p.11). Ook u blijft, wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, bij uw verklaring en bevestigt dat u naar daar ging samen met uw vrienden (CGVS, p.16). U vult aan dat bij uw vrijlating maar één vrouw aanwezig was, dat haar moeder er misschien bij was (CGVS, p.16). Opnieuw slaagt geen van jullie er dus in de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Opnieuw moet dus worden vastgesteld dat deze onveranderd overeind blijft.

Van kandidaat-vluchtelingen die samen asiel aanvragen op grond van dezelfde motieven en ten gevolge van gebeurtenissen die ze samen hebben doorgemaakt kan worden verwacht dat ze hierover gelijklopende verklaringen afleggen en dit zeker met betrekking tot centrale elementen van hun asielrelaas. Dit blijkt allerminst het geval te zijn. Het samengaan van al deze tegenstrijdigheden ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hierdoor kan ook aan de gegronde vrees voor vervolging welke u op basis van dit asielrelaas beweert te hebben geen geloof worden gehecht.

Aangaande uw reisroute ten slotte stelde u dat u vanuit Moskou met een minibus naar België bent gereisd (CGVS, p.10). Zelf had u geen enkel reisdocument in uw bezit, maar de passeur maakte tijdens deze reis gebruik van valse paspoorten. U werd onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 11 - CGVS vrouw, p. 8). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p.8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken

bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw onwetendheid aangaande uw reisroute -u heeft geen enkel idee langs welke landen u bent gereisd (CGVS, p.11)- en het feit dat de passeur met jullie geen afspraken zou hebben gemaakt over wat er moest gebeuren in geval van controle. Aangezien de kans bestaat om bij paspoortcontrole op individuele wijze grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en –bedoelingen en gelet op de ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het namelijk erg onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van de reisweg en u uw reisdocument zelfs nooit persoonlijk in handen heeft gehad (CGVS, p. 11). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen gevisieerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn, zoals reeds aangestipt, niet van dien aard dat ze aan bovenstaande vaststellingen iets kunnen veranderen. Uw geboorteakte (1), de geboorteakte van uw vrouw (2) en de geboorteakte van uw zoon Abas (3) bevatten enkel informatie met betrekking tot jullie identiteit doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, T. T. {...} (O.V. xxxxxxx), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

- aangaande T. T.:

"A. Feitenrelaas

U, T. T. {...} verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op 18 juni 1960 te Khasavyurt (Dagestan) geboren. U bent gehuwd met D. S. {...} (o.v. xxxxxxx) en hebt met hem 3 kinderen. Een dochter die nog in Dagestan woont, een dochter in Oostenrijk en uw zoon D. A. {...}, die in België verblijft (o.v. xxxxxxx). U woonde voor uw vlucht naar België in Osmanyurt (Dagestan).

U verklaart dat u problemen hebt omwille van uw zoon. De autoriteiten waren op zoek naar hem en stelden altijd vragen over hem (CGVS, p.9). Uw zoon, en ook uw man werd opgeroepen (CGVS, p.9). Uzelf heb nooit convocaties ontvangen van de politie en werd ook nooit meegenomen (CGVS, p.9, 10). Wel kwamen ze soms langs op uw werk en vroegen ze naar uw man (CGVS, p.10, 11). Drie of vier jaar geleden werd uw man meegenomen en werd zijn neus gebroken (CGVS, p.9). U stond hem buiten bij het politiecommissariaat op te wachten toen hij vrijkwam en ging samen met hem naar het ziekenhuis (CGVS, p.11). Uw man werd elk jaar meegenomen, ook in 2011 werd hij enkele keren meegenomen (CGVS, p.10). De laatste keer dat uw man zou zijn meegenomen zou drie of zes maanden voor uw vertrek uit Dagestan zijn geweest (CGVS, p.10).

Uw intern Russisch paspoort en dat van uw man werden in beslag genomen door de politie toen ze de laatste keer langskwam, twee maanden voor uw vertrek naar België denkt u (CGVS, p.6). Voor jullie vertrek hebben jullie jullie huis voor 4700 euro verkocht aan Hassan (CGVS, p.4).

Jullie vertrokken op 28 juni 2012 uit Dagestan en gingen per bus naar Moskou. Jullie kwamen daar aan op 30 juni 2012 en vertrokken er de volgende dag, 1 juli 2012 (CGVS, p.7). U reisde verder per minibus. Behalve u en uw man waren er twee chauffeurs. Die chauffeurs hadden documenten bij, u hebt deze documenten zelf nooit gezien (CGVS, p.7). U bent een grenscontrole gepasseerd, waarbij de documenten getoond werden (CGVS, p.7, 8).

Ter staving van uw identiteit en/ of asielaanvraag legt u volgende documenten voor: de geboorteakte van uw man (1), uw eigen geboorteakte (2) en die van jullie zoon Abas (3).

B. Motivering

U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest in de gevangenis te belanden, dit omdat de autoriteiten op zoek zijn naar uw zoon (CGVS, p.9). Uw man vreest hetzelfde om dezelfde reden (CGVS man, p.12). U baseert uw asielaanvraag dus op dezelfde motieven als uw man.

Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw man, D. S. {...} (o.v. xxxxxxx), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, kan ten aanzien van u evenmin besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de beslissing van uw man, D. S. {...} (o.v. xxxxxxx), werd genomen, verwijs ik graag naar zijn beslissing. Deze luidt als volgt:

"U verklaart niet te kunnen terugkeren naar uw land van herkomst omdat u vreest dat de autoriteiten jullie in de gevangenis zullen steken, dit omdat ze op zoek zijn naar uw zoon (CGVS, p.12). Uw vrouw vreest hetzelfde om dezelfde reden (CGVS vrouw, p.9).

Eerst en vooral moet worden opgemerkt dat u geen enkel begin van bewijs voorlegt ter ondersteuning van uw asielaanvraag. Uw vrouw legt enkel uw geboorteakte (1), die van haarzelf (2) en die van jullie zoon Abas (3) voor. Deze documenten bevatten echter uitsluitend informatie met betrekking tot jullie identiteitsgegevens op het moment van jullie geboorte. Gezien deze afwezigheid van elk begin van relevant bewijs, berust de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag dan ook uitsluitend op uw verklaringen en die van uw vrouw die samenhangend en aannemelijk dienen te zijn. We stellen vast dat dit niet het geval is.

Er worden meerdere incoherenties vastgesteld tussen uw verklaringen en die van uw vrouw.

Zo verklaart u dat de politie uw intern paspoort en dat van uw vrouw heeft afgenomen toen ze op 10 september 2011 bij u thuis langskwam (CGVS, p.7). Verder in uw gehoor stelt u nogmaals dat het vorig jaar was, in september (CGVS, p.15). Bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) had u eerder nochtans verteld dat jullie paspoorten afgenomen werden tijdens een huiszoeking door de politie in maart 2012 (Vragenlijst DVZ nr. 3.5). Uw vrouw verklaart dat jullie paspoorten in beslag genomen werden toen de politie de laatste keer voor uw vertrek bij u thuis langskwam. Hoewel ze aanvankelijk zegt niet meer te weten wanneer dat was, stelt ze uiteindelijk dat het twee maanden voor uw vertrek naar België moet zijn geweest (CGVS vrouw, p.6). U bent op 28 juni 2012 naar België vertrokken (CGVS, p.4, CGVS vrouw, p.7), er zit dus een markant tijdsverschil in jullie verklaringen. Wanneer u met deze tegenspraken wordt geconfronteerd, verklaart u enkel dat u zich misschien vergist en dat je toch niet alles kan onthouden (CGVS, p.16). Deze argumentatie heft de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen jullie beider verklaringen niet op. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw intern Russisch paspoort bewust achterhoudt om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventuele woonstregistratie of de eventuele uitreiking van een internationaal paspoort verborgen te houden.

Verder geeft u aan in totaal vijf keer door de politie te zijn meegenomen (CGVS, p.14): eenmaal eind november 2006 (CGVS, p.12) en vervolgens begin januari 2007, op 13 maart 2007, op 23 mei 2007 en op 15 juni 2007 (CGVS, p.13). Na 15 juni 2007 bent u niet meer opgepakt (CGVS, p.14). Wanneer aan uw vrouw wordt gevraagd wanneer u bent meegenomen, verklaart ze te denken dat het in 2011 was (CGVS vrouw, p.9). Ze zegt dat u een jaar geleden misschien nog bent meegenomen en bevestigt dat u in 2011 nog bent meegenomen (CGVS vrouw, p.10). In 2011 zou u zelfs meerdere keren zijn meegenomen (CGVS vrouw, p.10). Wanneer uw vrouw met de tegenstrijdigheden tussen jullie verklaringen wordt geconfronteerd, roept ze geheugenverlies in (CGVS, p.10). Het gaat hier echter om een blote bewering. U noch uw vrouw staft de aangehaalde geheugenproblemen op geen enkele wijze. Deze kunnen dan ook niet worden weerhouden als verklaring. Opmerkelijk is in dit kader trouwens dat wanneer u op uw beurt met deze tegenstrijdigheden wordt geconfronteerd, u net beweert dat u zich niet meer herinnert in 2011 te zijn opgepakt, maar dat uw vrouw zich dat misschien wel herinnert, want zij is een vrouw en u denkt dat zij meer weet dan een man (CGVS, p.16). Opnieuw moet worden vastgesteld dat de manifeste tegenstrijdigheden tussen uw beider verklaringen onverminderd overeind blijven.

Hoewel u aanvankelijk tot twee maal toe zegt dat uw vrouw nooit werd opgepakt (CGVS, p.14), komt u daar later tijdens uw gehoor op terug en stelt u dat ze haar één of twee keer samen met u meenamen (CGVS, p.14). Wanneer u op de tegenstelling in uw verklaringen omtrent het meenemen van uw vrouw wordt gewezen, zegt u dat u het vergeten was (CGVS, p.14). Dit is echter geen afdoende verklaring aangezien u met geen enkel document aantoont dat u geheugenproblemen zou hebben. Vervolgens herhaalt u dat uw vrouw twee maal werd meegenomen. Wanneer u daarnaar wordt gevraagd, bevestigt u dat uw vrouw net als u werd opgepakt eind 2006 en in januari 2007 (CGVS, p.14). De eerste maal namen ze haar van op haar werk mee en lieten ze haar 's avonds vrij, de tweede maal werd ze samen met u van bij u thuis meegenomen (CGVS, p.15). Uw vrouw daarentegen verklaart tot twee maal toe nooit door de politie te zijn meegenomen (CGVS vrouw, p.9, 10). Wanneer zij op deze tegenstrijdigheid wordt gewezen, zegt ze enkel zich dit niet meer te herinneren omdat ze onder stress leeft en zich als moeder zorgen maakt over haar zoon (CGVS vrouw, p.10). Dat men zich een dergelijke indringende gebeurtenis die opgepakt worden door de politie toch wel kan worden verondersteld te zijn, niet meer zou herinneren, is echter weinig aannemelijk, zeker wanneer men er tot twee maal toe specifiek wordt naar gevraagd. U verklaart zelf enkel dat uw vrouw waarschijnlijk bang is en dat ze het zich misschien niet meer herinnert. U blijft bij uw verklaringen dat u zeker bent dat ze haar meenamen (CGVS, p.16). Dat men uit angst centrale elementen uit zijn asielrelaas voor de Belgische asielinstanties zou achterhouden, is geen afdoende argument. Het feit dat u evenals uw vrouw de Belgische autoriteiten om internationale bescherming hebt gevraagd, betekent dat jullie vertrouwen stellen in deze autoriteiten. Bijgevolg mag van jullie verwacht worden dat jullie aan de Belgische asielinstanties van bij het begin alle elementen kenbaar maken die de kern uitmaken van jullie asielrelaas, waartoe ook de arrestaties van uw vrouw behoren. Dat uw vrouw zich deze arrestaties mogelijk niet meer zou herinneren, kan als argumentatie niet volstaan omdat geen van jullie beiden enig document kan voorleggen dat de vermeende geheugenproblemen van uw vrouw staft. Ook deze tegenstrijdigheid blijft zodoende onverminderd overeind.

U stelt uw vrouw na uw inhechtenisname van twee dagen in 2006, tijdens welke uw neus werd gebroken, pas te hebben teruggezien op haar werk (CGVS, p.12). Uw vrouw verklaart hierover echter dat zij u toen u die keer werd vrijgelaten al heeft teruggezien aan het politiecommissariaat (CGVS, p.11). Wanneer zij met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd blijft ze bij haar verklaring en bevestigt zij er aan het politiecommissariaat bij te zijn geweest samen met 'alle vrouwen' en zij vrouwen u naar het ziekenhuis brachten, om vervolgens te stellen dat ze niet weet hoe het komt dat jullie over deze feiten verschillende verklaringen afleggen (CGVS vrouw, p.11). Ook u blijft, wanneer u met deze tegenstrijdigheid wordt geconfronteerd, bij uw verklaring en bevestigt dat u naar daar ging samen met uw vrienden (CGVS, p.16). U vult aan dat bij uw vrijlating maar één vrouw aanwezig was, dat haar moeder er misschien bij was (CGVS, p.16). Opnieuw slaagt geen van jullie er dus in de vastgestelde tegenstrijdigheid te verklaren. Opnieuw moet dus worden vastgesteld dat deze onveranderd overeind blijft.

Van kandidaat-vluchtelingen die samen asiel aanvragen op grond van dezelfde motieven en ten gevolge van gebeurtenissen die ze samen hebben doorgemaakt kan worden verwacht dat ze hierover gelijklopende verklaringen afleggen en dit zeker met betrekking tot centrale elementen van hun asielrelaas. Dit blijkt allerm minst het geval te zijn. Het samengaan van al deze tegenstrijdigheden ondergraaft dan ook op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Hierdoor kan ook aan de gegronde vrees voor vervolging welke u op basis van dit asielrelaas beweert te hebben geen geloof worden gehecht.

Aangaande uw reisroute ten slotte stelde u dat u vanuit Moskou met een minibus naar België bent gereisd (CGVS, p.10). Zelf had u geen enkel reisdocument in uw bezit, maar de passeur maakte

tijdens deze reis gebruik van valse paspoorten. U werd onderweg nooit persoonlijk gecontroleerd (CGVS, p. 11 - CGVS vrouw, p. 8). Deze verklaringen zijn echter weinig aannemelijk. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles worden uitgevoerd. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan uw verklaringen als zou u zonder persoonlijke paspoortcontrole de EU zijn binnengekomen. Hierdoor ontstaat het vermoeden dat u uw internationaal Russisch paspoort, waarvan u verklaarde er nooit een gehad te hebben (CGVS, p.8), bewust achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door u verkregen visum voor uw reis naar België, het moment en de wijze waarop u uit uw land vertrokken bent, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt nog versterkt door uw onwetendheid aangaande uw reisroute -u heeft geen enkel idee langs welke landen u bent gereisd (CGVS, p.11)- en het feit dat de passeur met jullie geen afspraken zou hebben gemaakt over wat er moest gebeuren in geval van controle. Aangezien de kans bestaat om bij paspoortcontrole op individuele wijze grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en –bedoelingen en gelet op de ernstige sancties voor de passeur bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het namelijk erg onwaarschijnlijk dat hij zijn klant niet op de hoogte heeft gebracht van de reisweg en u uw reisdocument zelfs nooit persoonlijk in handen heeft gehad (CGVS, p. 11). Ook hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd.

Wat betreft de situatie van de etnische Tsjetsjenen in Dagestan dient gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, blijkt dat in het licht van de algemene veiligheidssituatie eenieder die gelieerd wordt met de rebellenbeweging, ongeacht de etnie, een risico loopt op problemen met de autoriteiten. De rebellenbeweging bestaat reeds lang niet meer overwegend uit Tsjetsjenen, maar wordt soms nog gelinkt met de rebellie in Tsjetsjenië, zonder dat dit echter resulteert in acties tegen of een vervolging van deze bevolkingsgroep omwille van hun Tsjetsjeense etnie. Daarom kan de loutere Tsjetsjeense origine niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd dat een deel van het aanwezige geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadar- en Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog.

De huidige situatie kenmerkt zich door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging met een beperkte slagkracht, die haar acties beperkt tot gerichte aanslagen. Hoewel deze aanslagen doorgaans doelbewust slachtoffers maken onder de veiligheidsdiensten en ordehandhavers, is er tevens een beperkt aantal gevallen waarbij burgers het slachtoffer worden; dit betreft een begrensd aantal gevallen waarbij burgers ofwel om specifieke redenen geviseerd worden door de rebellen ofwel het slachtoffer zijn van geweld in de marge van aanvallen op de veiligheidsdiensten of ordehandhavers. De autoriteiten van hun kant proberen de rebellie tevens te bestrijden met specifieke acties; het is niet uitgesloten dat er ook hierbij in een beperkt aantal gevallen al dan niet bewust burgerslachtoffers vallen. Uit de informatie die voorhanden is, kan niettemin worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers ondanks een relatieve stijging beperkt blijft en dat de globale veiligheidssituatie in Dagestan niet van dien aard is dat burgers er op veralgemeende wijze slachtoffer zijn van daden van willekeurig geweld. De commissaris-generaal beschikt ook in dit verband over een zekere appreciatiemarge en is na grondige analyse van de beschikbare informatie van oordeel dat het leven of de persoon van de burgers in Dagestan actueel niet ernstig bedreigd wordt als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in Dagestan aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit hetgeen hieraan vooraf gaat, blijkt dat ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De door u ter staving van uw asielrelaas neergelegde documenten zijn, zoals reeds aangestipt, niet van dien aard dat ze aan bovenstaande vaststellingen iets kunnen veranderen. Uw geboorteakte (1), de geboorteakte van uw vrouw (2) en de geboorteakte van uw zoon Abas (3) bevatten enkel informatie met betrekking tot jullie identiteit doch niet met betrekking tot de door u aangehaalde problemen.

Volledigheidshalve kan nog toegevoegd worden dat ook in het kader van de asielaanvraag van uw vrouw, T. T. {...} (O.V. xxxxxxx), besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 1 van het verdrag van Genève inzake het statuut van vluchtelingen en van de artikelen 48/1, 48/2, 48/3, 48/4, §2, 48/5, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

2.2. Aan de formele motiveringsplicht zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006, nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007, nr. 167.848; RvS 26 juni 2007, nr. 172.777). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekers de motieven van de bestreden beslissingen, die juridisch gesteund zijn op de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, volledig kennen. Zij maken verder niet duidelijk op welk punt deze motivering hen niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hen bestreden beslissingen zijn gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. De Raad stelt vast dat verzoekers in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoeren.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.3. Vooreerst wijst de Raad erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.4. Inzake de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen over hun paspoorten stellen verzoekers te volharden in de verklaring dat hun paspoorten tijdens een huiszoeking op 10 september 2011 werden afgenomen door de politie. Met valse documenten geregeld door de zus van verzoekster hebben zij hun

land van herkomst verlaten. Verzoekers benadrukken dat zij niet langer in het bezit zijn van hun interne paspoorten en dat zij geen informatie trachten verborgen te houden.

De Raad wijst er evenwel op dat het volharden in één versie van de feiten en het ontkennen van de andere versie niet vermag de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

Waar verzoekers in hun betoog nog stellen dat zij niet langer in het bezit zijn van hun paspoorten wijst de Raad erop dat het louter herhalen van de asielmotieven niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissingen met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekers op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.5. Waar verzoeker wenst te verduidelijken dat hij inderdaad in 2011 een aantal keren is meegenomen door de politie maar dat hij geen exacte data meer kan geven, kan dit betoog evenmin de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en de verklaringen van zijn echtgenote dienaangaande weerleggen. Immers blijkt uit het gehoorverslag van verzoeker dat hij verklaarde dat hij na 15 juni 2007 niet meer werd opgepakt (gehoorverslag CGVS, stuk 5A, p. 14). Geconfronteerd met de verklaring van zijn echtgenote dat hij ook nog zou zijn opgepakt in 2011 antwoordt verzoeker initieel dat hij niet weet waarom zijn vrouw zo iets verklaard heeft om dan te stellen dat hij het niet onthouden heeft en dat zijn vrouw het zich misschien herinnert omdat ze een vrouw is en meer weet dan een man (gehoorverslag CGVS, stuk 5A, p. 16). De Raad ziet hoegenaamd niet in hoe verzoeker een dergelijk belangrijk gegeven als zijn eigen arrestaties zou kunnen vergeten, zeker nu hij daarvan zelf het voorwerp is geweest. Verzoeker tracht zich thans aan te sluiten bij de verklaringen van zijn vrouw doch de Raad wijst er nogmaals op dat het volharden in één versie van de feiten en het ontkennen van de andere versie niet van die aard is om de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen.

2.6. Waar verzoekende partijen betogen dat rekening dient te worden gehouden met het gegeven dat de problemen van hun zoon in België werden erkend en dat zij nadien zelf werden lastiggevallen en dan zijn gevlucht, wijst de Raad verzoekende partijen erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de aanvraag. Zoals in de bestreden beslissing vermeld staat, kan, gelet op het gebrek aan geloofwaardigheid van de door hen voorgehouden asielproblemen – hetgeen in onderhavig arrest wordt bevestigd – de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

2.7. Verzoeker stelt te volharden in zijn verklaringen dat zijn vrouw één à twee keer werd meegenomen door de politie doch wenst te verduidelijken dat dit nooit samen met hem is gebeurd. Verzoekster bevestigt dat zij werd opgepakt en stelt dat zij het verloop van de asielprocedure in België niet kende en schrik had om tijdens het gehoor alle gebeurtenissen uiteen te zetten.

De Raad wijst er nogmaals op dat het volharden in één versie van de feiten niet vermag de vastgestelde tegenstrijdigheid op te heffen. Bovendien voegt verzoeker een bijkomende tegenstrijdigheid toe aan zijn verklaringen door thans te stellen dat hij nooit samen met zijn echtgenote werd opgepakt, dit terwijl uit het gehoorverslag blijkt dat hij verklaarde dat zijn vrouw de tweede keer samen met hem werd meegenomen (gehoorverslag CGVS, stuk 5A, p. 15). Deze vaststelling doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas. Waar verzoekster nu bevestigt wel degelijk te zijn opgepakt en dat zij schrik had om alles te vertellen, kan zij evenmin overtuigen. Immers werd verzoekster er van bij de aanvang van haar asielprocedure op gewezen dat zij de waarheid moet vertellen en dat zij nauwkeurig de voornaamste feiten moet weergeven die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht uit het land van herkomst (vragenlijst CGVS, stuk 9A, p. 1). De essentie van een asielaanvraag bestaat er juist in dat men alle feiten die aanleiding hebben gegeven tot de vlucht kenbaar maakt aan de instanties waartoe men zich richt om internationale bescherming te verkrijgen, zodat het argument dat men schrik had om alles te vertellen niet overtuigt. Verzoekster kan zich aldus onmogelijk verbergen achter haar zagezegde onwetendheid over de asielprocedure in België om de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen haar verklaringen en die van haar echtgenoot te verantwoorden.

2.8. De Raad stelt voorts vast dat verzoekster uitdrukkelijk verklaarde dat zij, de vrouwen, naar het politiecommissariaat gingen en verzoeker van daaruit meenamen naar het ziekenhuis. Haar echtgenoot heeft ze voor het eerst teruggezien op het politiecommissariaat (gehoorverslag CGVS, stuk 5B, p. 11). Geconfronteerd met de tegenstrijdige verklaring van haar echtgenoot die stelde dat hij verzoekster pas zag op haar werk, blijft verzoekster bij haar verklaringen en stelt zij niet te weten waarom verzoeker een

andere verklaring aflegt (gehoorverslag CGVS, stuk 5B, p. 11). Ook verzoeker blijft bij zijn verklaring wanneer hij geconfronteerd wordt met de tegenstrijdige verklaring van zijn echtgenote (gehoorverslag CGVS, stuk 5A, p. 16). In het thans voorliggende verzoekschrift stemmen verzoekers hun verklaringen op elkaar af, met name waar zij stellen dat verzoekster eerst naar het politiecommissariaat is gegaan maar dat de politie niet is ingegaan op haar verzoek om haar echtgenoot vrij te laten waarna verzoeker werd vrijgelaten en naar het ziekenhuis is gegaan waar hij zijn vrouw terugzag. De Raad stelt vast dat verzoekers' pogingen tot het a posteriori bijsturen van hun verklaringen geen steun vinden in het administratief dossier en dat de vastgestelde tegenstrijdigheden geen ruimte laten voor de nuanceringen die verzoekers post factum nog trachten aan te brengen. In het kader van de asielprocedure draagt de kandidaat-vluchteling een verantwoordelijkheid, in die zin dat van hem wordt verwacht dat hij zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weergeeft, zeker voor wat betreft de feiten die de kern van zijn asielrelaas raken (RvS 27 september 2006, nr. 162.792; RvS 19 december 2006, nr. 166.028). De bestreden motivering wordt niet dienend weerlegd en blijft derhalve staande.

2.9. Aangaande de motivering inzake hun reisroute stellen verzoekers te volharden in hun verklaringen. De Raad wijst er nogmaals op dat het louter herhalen van de asielmotieven echter niet van aard is om de motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten (RvS 4 januari 2006, nr. 153.278; RvS 10 maart 2006, nr. 156.221). Het komt derhalve aan verzoekers toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waartoe verzoekers op voormelde wijze in gebreke blijven.

2.10. Uit wat voorafgaat, kan worden besloten dat aan het relaas van verzoekende partijen geen geloof kan worden gehecht. Bijgevolg kan hen de vluchtelingenstatus in toepassing van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet niet worden toegekend.

2.11. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partijen, waarop zij zich eveneens beroepen teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partijen dan ook niet langer kunnen steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partijen een reëel risico op ernstige schade lopen dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de motivering dat er in Dagestan geen situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet en dat er dientengevolge geen ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon kan worden aangenomen, niet betwisten. Uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de "Subject Related Briefing" betreffende de "Russische Federatie/Dagestan – Algemene en veiligheidssituatie" van 27 februari 2012 (administratief dossier, stuk 13, deel 1) blijkt dat een deel van het voorkomende geweld geen verband houdt met de rebellie die zich in Dagestan manifesteert. Wat de rebellie betreft, dient te worden opgemerkt dat deze in de periode augustus en september 1999 uitmondde in een grootschalig militair treffen tussen de rebellen en de autoriteiten in de Botlikh-, Kadaren Novolak-regio. Sindsdien is er geen sprake meer van een open oorlog. De situatie is tegenwoordig gekenmerkt door een ondergrondse, versnipperde rebellenbeweging die door haar beperkte slagkracht haar acties beperkt tot aanslagen tegen specifieke doelen, meer bepaald vertegenwoordigers van de overheid. De ordediensten proberen de rebellie te bestrijden met specifieke acties. Bij deze acties van rebellen en autoriteiten is het niet uit te sluiten dat ook burgers slachtoffer worden. Uit de informatie kan echter worden afgeleid dat het aantal burgerslachtoffers beperkt blijft. De situatie in Dagestan is op dit ogenblik dan ook niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. In hoofde van verzoekende partijen kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.10. Het enig middel kan niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partijen geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengen die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissingen zijn gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partijen noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen november tweeduizend en twaalf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

S. DE MUYLDER